

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare regulat la 1 și 15 a fiecărei luni afară de lunile de vacanță Iulie și August (iar în cursul anului excepțional ca număr dublu) când apare odată pe lună

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
 Advocați . . . . . 500 Lei pe 1 an
 Magistrați . . . . . 400 Lei pe 1 an
 Un număr simplu . . . . . 30 Lei
 Un număr dublu . . . . . 35 Lei
 Un număr vechi . . . . . 40 Lei

Redacția: Str. Călea Victoriei No. 53.
 Telefon 590. Administrația: Strada Iuliu Maniu 8 (Radio Reclame România S.A.) unde se primesc abonamente și orice cereri de adfje. Telefon 650

Director fondator și redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Colaboratori:

Alexandrescu Traian
Fost Prim-președinte de Tribunal
Pro Decenul Baroului avocaților
din București

Anca Justin Leontin
Judecător Trib. Cluj

Bulgăraș-Popov Ad. Gr.
Avocat Contencios CFR Cluj

Ceaur Aslan Ernest
Consilier la Curtea de Apel Timișoara

Balașiu Paul
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Bartha Ignat
avocat din Cluj

Bolla Romul
Profesor la Universitatea din Cluj

Docan P. George
Presedinte Tribunalul Buzeu

Filipescu Constantin
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Filipescu Ricard
Judecător tribunalul Cluj

Hațieganu Emil
Profesor la Universitatea din Cluj

Kis Maurițiu
Profesor universitar pensionar

Lazar Aurel
Fost ministru, Avocat Oradea-Mare

Maria Alexandru
Prim președintele Curtii de Apel
Timișoara

Micșa Pompei
Prim președintele Curtii de Apel Cluj

Munteanu Victor
Avocat din Sibiu

Negrea Camil
Profesor la Universitatea din Cluj

Onișor Victor
Profesor la Universitatea din Cluj

Pastia P. Vasile
Primprocuror la Tribunalul Brăila

Petrescu F. Vasile
Președinte de secție la Trib. Sighișoara

Popp Romulus
Prim președintele Curtii de Apel
Brașov

Poruțiu Petre
Profesor la Universitatea din Cluj

Praporgescu Ștefan
Consilier la Curtea de Apel Oradea-Mare

Ștețcu Emilian
Judecător șef la ocolul Mercurea-
Sibiului

Stăncescu Ștefan
Prim președintele Curtii de Apel
Oradea-Mare

Tolciu Ioachim
Avocat din Cluj

Tănăsescu Teodor
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Xantopol Constantin
Fost magistrat. Avocat din Cluj

CUPRINSUL

1. Dreptul de citare directă a vătămatului și ministerului public. Modul de urmărire și judecată a ofițerilor de poliție judiciară, judecătorilor de instrucție și celorlalți magistrați în Ardeal și Bucovina . . . . . de

T. Tănăsescu
consilier la Curtea de
Apel din Cluj

2. Art. 41 al legii avocațiale. Jurispru-

dența Tribunalul Cluj cu o notă de *D. Ștefănescu*
Judecător la Trib. Cluj
Disp. Art. 71 Legea Curtii de Casație. Jurisprudența Curtii de Apel Oradea, Secțiunea II. cu o notă de

Dr. Romul Pop
advocat, Oradea

3. Rezumate de jurisprudențe stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație

BANCA CHRISSOVELONI

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

CAPITAL
ȘI REZERVE
LEI 350,000.000

SUCURSALA CLUJ
SEDIUL CENTRAL BUCUREȘTI

Sucursale: Constantinopol, New-York,
Brăila, Constanța, Galați, Sibiu. // Bănci
afiliate: Banca de Devize și Lombard, București,
Banca Ardeleană Casa de Economie Cluj, Chris-
soveloni & Co. Paris, Chrissoveloni & Co. Viena

TELEFON: 379, 62, 427, 980

CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA DE CREDIT DIN CLUJ SOC. AN.

CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri
proprii Lei

77,000,000

7

SUCURSALE:
IN DEJ, DICIOSĂN-

Efectuază
avantajos
orișice ala-
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

Banca Generală a Țării Românești București,

Brăila,
Brașov, Cluj,
Constanța, Craiova,
Galați, Giurgiu, Oradea
Mare, Ploești, Sântul
Gheorghe, Târgul
Măgurele

Societate Anonimă

Capital vărsat Lei 60,000,000 // Rezerve Lei 50,000,000
Adresa Telegrafică: „GENEROMANA“

BCU Cluj / Central Unives

BANCA CENTRALĂ

Secția de
cereale - Secția
de coloniale - Fab-
rică de surrogat de cafea
„Centrala” - Secția specială
pentru ciment - Secția de
Bancă și devize - Execută tot
felul de tranzacțiuni bancare,
plăți pe toate piețele interne
și streine - Depunerile se
fructifică în condițiunile cele
mai favorabile

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Capital: Lei 50,000,000
Fonduri: Lei 20,000,000

Legături directe cu America!

Banca Ardeleană și Cassa de Economii S. A. R.

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată
în anul
1894

Este cointereseată cu: Banca Chris-
soveloni, București și Banca Comer-
cială Ungară din Pesta, Budapesta.

Sucursale: Arad, Brașov, Oradea,
Sibiu, Târgu-Mureș, Turda.

Industria Sârmei S. A. Cluj

Fabrica:
Câmpia-Turdei

Fabricăm: Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămiță, Sârmă
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă
ghimpală, zincată, Agrafe.

Telefan: 4-40, 3-47 — Adresa telegrafică: „Ferrum” Cluj

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare regulat la 1 și 15 a fiecărei luni afară de lunile de vacanță Iulie și August (iar în cursul anului excepțional ca număr dublu) când apare odată pe lună.

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați . . . . . 500 Lei pe 1 an
Magistrați . . . . . 400 Lei pe 1 an
Un număr simplu . . . . . 30 Lei
Un număr dublu . . . . . 35 Lei
Un număr vechi . . . . . 40 Lei

Redacția: Str. Călea Victoriei No. 53
Telefon 590. Administrația: Strada Iuliu Maniu 8 (Radio Reclame România S.A.) unde se primesc abonamente și orice cereri de adție. Telefon 630

Dreptul de citare directă a vătămatului și ministerului public. Modul de urmărire și de judecată a ofițerilor de poliție judiciară, judecătorilor de instrucție și celorlalți magistrați — în Ardeal și Bucovina

(Urmărea)

Materie corecțională" înseamnă „materie delictuală”, căci corecționalitatea nu este decât măsura genul pedepsei aplicabilă unui delict. După cât se vede legiuitorul a substituit noțiunii de delict, noțiunea de pedeapsă. Poate a vrut să fie mai aproape de spiritul codului penal, care determină infracțiunile după pedeapsa ce le-o fixează, și deci noțiunea (definițiunea) pedepsei capătă întâetate asupra noțiunii (definițiunii) infracțiunii.

Facându-se o comparație între codul penal maghiar și cel român, se poate observa o tendință inversă din punctul de vedere al punibilității. Astfel, codul penal maghiar criminalizează cele mai multe delict, iar codul penal român corecționalizează o bună parte dintre crime tendință care stă și la baza noului cod penal. Scopul evident al corecționalizării, a fost luarea multor cauze din competența juriului care se dovedise prea indulgent, și atribuirea lor tribunalului. Nu știu dacă actualmente s'a făcut o statistică, și o comparație între modul de a judeca al juraților și a tribunalelor. Impresia mea este, că s'au schimbat rolurile judecătorilor și că jurații sunt mai înțelegători de nevoile societății de cât judecătorii de carieră, care au ajuns de o indulgență, de multe ori revolțătoare.

Aceste drumuri deosebite de pedepsire, a dus deasemeni la drumuri deosebite de judecată. Așa, de unde după codul român de procedură penală, toate crimele sunt de competența juriului — afară de a cele săvârșite

de minori, unde subiectul atrage schimbarea competenței, iar delict, afară de mici excepțiuni, sunt de competența tribunalului, după principiile procedurale penale maghiare, tribunalul judecă atât în materie delictuală, cât și mai ales, în materie criminală. (L. 34/1879). Această normă era absolut necesară, căci altfel jurații ar fi trebuit să judece în mod continuu tot anul, iar tribunalul aproape n'ar fi avut atribuțiuni penale. Un mic paralelism între infracțiunile denumite crime, după ambele coduri penale, și normele de judecată, duce la constatarea aproape integral exactă că toate crimele pe care le judecă juriul în Vechiul Regat, sunt, și în Ardeal date în competența juriului.

Deosebirea de competență în materie criminală, — deosebire ce nu va mai fi posibilă în legislația de unificare, față cu prevederile art. 105 din Constituție, care declară că „juriul este statornicit în toate materiile criminale” text care, desigur, a influențat și comisiunile de redactare a noului cod penal — nu a avut nici o importanță înainte de introducerea în Ardeal și Bucovina, a noilor principii de urmărire, căci principiile procedurale sunt alcătuite după normele codului penal. Unificarea normelor de urmărire a făcut o breșă în procedura nouilor ținuturi, și a pus imediat în discuție interpretarea noțiunii „crimă” din punct de vedere procedural. Intr'adevăr, trebuiau rezolvate chestiunile: dacă toate crimele din codul penal maghiar trebuiau să treacă prin filiera Camerei de acuzare și dacă partea lezată are dreptul de citare directă înaintea instanței de judecată, adică a tribunalului, numai în materie corecțională, sau și în materie criminală față cu dispozițiunile art. 135 și 61 al 2 din proc. pen. română.

Rezolvarea primei chestiuni atrage aproape implicit rezolvarea chestiunii a doua, și soluțiunea ce se dă, se sprijină în ambele cazuri pe texte de lege.

Voi începe, deci, cu prima chestiune. Am arătat că tendința legiuitorului maghiar a fost criminalizarea multor delictе, pentru a se putea aplica un regim de pedeapsă mai aspru infractorilor. Această tendință de criminalizare n'a mers de acord, însă, cu principiile de procedură care ar fi cerut ca materiile criminale să fie judecate de juriu, principiu aproape universal, ci s'a făcut o deosebire și anume: crimele grave, care trebuiau pedepsite cu o pedeapsă aproape de ultimul scării pedepselor, s'au considerat ca constituind „marele criminal” și s'au tratat procedural cu regimul pompos al juriului; iar delictеle criminalizate, considerându-se ca constituind „micul criminal”, au fost tratat ca și delictеle însăși, dându-le în competența tribunalului, care constituie instanța comună pentru judecata corecțională. Prin urmare din punct de vedere procedural, s'a făcut o deosebire între noțiunea de *crimă*, după cum era vorba de *marele* sau *micul criminal*. În vechiul Regat nu s'a făcut această distincțiune, ne fiind locul, față cu tendința inversă a corecționalizării crimelor, și astfel, toate crimele, care nu constituiesc de cât — după cum am arătat — marele criminal din codul penal maghiar, s'au dat în competența juriului. Procedura penală română, este, deci, de acord, în totul cu codul penal român. Extinzându-se în Ardeal și Bucovina principiile de urmărire ale procedurii penale române, s'au găsit față în față aceste norme deosebite. A trebuit, totuși să plieze principiul procedurii penale române *întâi* pentru motivul că neextinzându-se și codul penal român, procedura trebuia să se aplice în vederile codului, care e singura ei menire, *al doilea* pentru că art. 135 din proc. pen. română fiind în strânsă legătură cu art. 212, 226 și 234 din aceeași procedură, care leagă noțiunea de crimă de noțiunea juriului, și întrucât în baza art. 15 din l. 34/1897 din Ardeal se dau în competența juriului, faptele care constituiesc „marele criminal”, este evident că numai aceste fapte au să urmeze filiera Camerii de acuzare.

Cu alte cuvinte procedura penală română a trebuit, logic, să între în angrenajul procedurii maghiare, care după cum am arătat, face o distincțiune, *din punct de vedere proce-*

dural, în noțiunea de crimă. Această soluțiune am admis-o încă în 1925, în lucrarea mea Camera de acuzare (Nr. 188), a fost recomandată de circulara ministerului de justiție Nr. 58715/1925, atât pentru Ardeal cât și pentru Bucovina și s'a admis apoi și prin deciziunea. N. P. II. 153 din 31 Martie 1928, când complectul Curții s'a pronunțat asupra decisului trib. Cluj S. IV., Nr. 3148—1927. Dacă nu s'ar admite această interpretare, ar urma ca toate crimele, în Ardeal și Bucovina să urmeze filiera instrucției și camerei de acuzare cea ce ar stânjeni întregul mers al justiției. De altfel, atribuțiunile Camerei de acuzare, pentru a statua în materie criminală, sunt cu totul de prisos în Ardeal, atâta vreme cât nu funcționează juriul, de care este indisolubil legată.

Trecând acum la chestiunea a doua și anume: dacă partea civilă poate investi tribunalul nu numai în materie corecțională, ci și criminală, vedem că soluțiunea e destul de simplă. Într'adevăr dacă *procedura* face o distincțiune în noțiunea de crimă, trimițând „marele criminal” în competența juriului, iar „micul criminal” îl asemeneste cu delictеle trimițându-l în competența tribunalului, aceste norme trebuiesc admise și față de partea civilă, care deci va avea acelaș drept, de a privi „micul criminal” ca și un delict și deci dreptul de a investi tribunalul atât în materie corecțională cât și criminală. Nu se poate obiecta părții civile că art. 61 al. 2 din proc. penală nu-i dă acest drept de cât în materie corecțională, căci, am arătat că tribunalul în Vechiul Regat nu funcționează în materie criminală, de cât excepțional, când sunt în cauză numai minori, și deci nu putea procedura să-i acorde dreptul de citare directă și în materie criminală la tribunal, atâta vreme cât tribunalul nu avea o asemenea competență. Această interpretare corespunde cu atât mai mult spiritului legii, cu cât după cum am privi crimele în Ardeal de competența tribunalului, sunt aproape toate delictе criminalizate și corespund delictelor prevăzute de codul penal român. S'a făcut unificarea, în materie de urmărire, vătămaturile are, conform aceleiași proceduri, dreptul de a investi tribunalul pentru toate infracțiunile de competența sa, afară de crimele săvârșite de minori și totuși în Ardeal și Bucovina, el nu va putea urmări direct decât pentru nimicurile corecționale, deci un sfert, dacă nu mai puțin, din competența

tribunalului.

Ce fel de unificare o mai fi și asta? Mi se pare că aceia spusă de ministrul Mărzescu: ne unificăm, dar Legile noastre rămân! Și lucru curios, tocmai menținerea principiilor acestei legi, duce la soluțiunea arătată. Chestiunea e numai să ne ținem de principii! Să fie aceasta atâta de greu?

II.

Terminând partea întâi a subiectului, voi examina cealaltă chestiune și anume: *Urmărirea ofițerilor de poliție judiciară, a judecătorilor de instrucție și ce'orlalți magistrați, în Ardeal și Bucovina.*

Procedura penală maghiară nu face nici o distincțiune între infractori, toți urmând a fi urmăriți și judecați, după aceleași norme. Atât doar că prin art. 30, 31 și 32, reaminteste magistraților de incompetență instanțelor militare, de dreptul de exterritorialitate, imunitate personală și imunitatea membrilor Parlamentului.

Procedura penală română — lăsând la o parte ceia ce dispune art. 58 și urm. din l. Curții de Casație și alte legi — a luat unele măsuri de garanție pentru urmărirea și judecarea personalului judecătoresc și a auxiliarilor direct ai justiției: ofițerii de poliție judiciară. Aceste măsuri de garanție, prevăzute de art. 493 și urm. din proc. pen. au avut drept scop să sustragă atât urmărirea cât și judecata, primelor organe — indicate de lege, în mod general a le efectua — pentru că nu cumva o lipsă de prudență, o influență sau o patimă să atingă, nu atât apărarea inafactorului, cât prestigiul corpului judiciar însuși.¹⁾

Se pune, deci, chestiunea: aceste măsuri de protecție sunt extinse în Ardeal și Bucovina, prin legea de organizare judecătorească și de procedura penală română, ce s'au extins în aceste ținuturi?

Intr'o primă ordine de idei, s'ar putea răspunde că, întrucât s'a unificat legea de organizare judecătorească în totul, s'au unificat nu numai drepturile magistraților de a funcționa, ci și dreptul de a recurge la beneficiul legilor, atunci când legile li-e acordă, în cazul când se abat dela funcțiunea legală. Ori, dat fiind că măsuri de protecție sunt

luate de legiuitor, pentru acest din urmă caz, și dat fiind că legile vechiului Regat, mai exact principiile acestei legi, au servit și servesc la unificare, măsurile de protecție a magistraților infactori prevăzute de procedura penală română, trebuiesc considerate extinse în Ardeal și Bucovina. În ceia ce privește pe judecătorul de instrucție și ministerul public, această extindere trebuie considerată ca o urmare a extinderii atribuțiunilor prevăzute de procedura penală română.

Nu voiu înșișta, însă, asupra acestui mod de interpretare, care poate suferi discuțiuni, ci voiu privi chestiunea numai în lumina principiilor procedurii penale extinse.

Art. 315 din legea de org. jud. introducând în Ardeal și Bucovina normele de urmărire prevăzute de procedura penală română, declară că „se extind atribuțiunile ministerului public, judecătorului de instrucție și Camerii de acuzare,” prevăzute în „dispozițiunile codului român de procedură penală”. Pentru precizarea acestor atribuțiuni, expunerea de motive indică anume cărți și capitole din procedura penală română, ce ar fi extinse în baza art. 315 din l. de org. jud. Am arătat, încă la început, când poate servi de „dreptar” legii, o expunere de motive și când nu. Ei bine, sunt silit să afirm că expunerea de motive căutând să lămurească textul art. 315 din l. de org. jud. mai rău l'a încurcat. Indicațiunea mărginiță de cărțile și capitolele menționate nu corespunde nici textului art. 315 din l. de org. jud. și nici principiilor conținute în acest text. Este adevărat că ministerul public, judecătorul de instrucție și Camera de acuzare au atribuțiunile indicate în expunerea de motive; aceste atribuțiuni, acolo indicate, sunt însă numai *atribuțiunile generale* a acestor jurisdicțiuni. Procedura penală română mai arată și *alte atribuțiuni*, precum indică și *restricțiuni* la atribuțiunile lor generale. Pentru a preciza deci, adevăratul înțeles a atribuțiunilor ziselor jurisdicțiuni, trebuiesc căutate, citite și puse de acord *toate dispozițiunile codului de procedură penală* căci art. 315 din l. de org. jud. se referă la *întregul cod*, iar nu la anumite capitole și cărți. Dealtfel un raționament *juridic*, fără prea multă complicație își arată că: de vreme ce s'a unificat sistemul de urmărire și atribuțiunile ministerului public, judecatorului și Camerii de acuzare, este inadmisibil ca în baza *acelorași principii*, scoase din *aceeași*

¹⁾ Sirey-Malépeyre: Code d'instr. crim. art. 479 n. 2 și 3. J. A. Roux: Cours de droit pénal et de procédure pénale n. 378; Legraverand: Traité de législation criminelle en France Tom I. pg. 471; Merlin: Répertoire, Supplément § 5;

procedură penală, aceste jurisdicțiuni să aibă totuși atribuțiuni diferite, după cum e vorba de un ținut sau altul al țării.

Desigur, că se poate întâmpla și aceasta, cum e cazul aplicării art. 492 și urm. din proc. pen. maghiară. Dar, în acest caz, nici nu se atinge, nici nu se înlătură principiile procedurii penale române, pentru bunul motiv, că această procedură nu conține nimic relativ la materia prevăzută de art. 492 din proc. pen. maghiară. În rezumat, deci, nu pot fi trunchiate atribuțiunile ministrului public, judeului instructor și Camerei, cum o face expunerea de motive, în mod bizar, *trebuesc privilegii în ansamblul întregii proceduri penale române*, căci acest lucru îl spune clar art. 315 din l. de org. jud.

După această punere la punct, să mergem mai departe, pentru a preciza atribuțiunile ziselor jurisdicțiuni, față cu magistrații și ofițerii de poliție judiciară.

Atribuțiune, în înțeles larg, înseamnă, ceea ce îți este dat să faci. Pentru o funcțiune sau jurisdicțiune, înseamnă dreptul, obligațiunea și modul de exercitare a funcțiunii sau jurisdicțiunii. În înțeles juridic mai restrâns, atribuțiune înseamnă *competință*. Mă voi opri numai la acest înțeles. Prin urmare, extinzându-se atribuțiunile ministrului public, judeului instructor și Camerei de acuzare, înseamnă că s'a extins competența lor de a instrumenta conform cu „dispozițiunea codului român de procedură penală“.

Competința este, conform cu principiile de drept, de trei feluri: competența *materială* sau *rațiune material*, *teritorială* sau *rațiune loci* și sau *rațiune personal*.

A) *Competința rațiune material*. Din dispozițiunile art. 21, 45 și 60 din procedura penală, reese în mod indubitabil că ministrul public și judecătorul de instrucție au o competență materială generală. „În principiu general, — zice Faustin Hélie¹⁾ competența *procurorului și judecătorului ei instrucție* n'are nici o limită în ceea ce privește urmărirea și instruirea crimelor și delictelor; ea se întinde în mod indistinct la toate infracțiunile cărora legea le-a dat această dublă calificare. Legislatorul le-a atribuit plenitudinea dreptului de a urmări și instrui, pentru ca infracțiunile să poată fi descoperite, în oricare colț al țării, în

momentul însuși în care s'au săvârșit“.

Contravențiuni. În privința contravențiunilor de simplă poliție, în Ardeal, a aceloră prevăzute de codul penal contravențional, chestiunea se discută. S'a susținut la noi¹⁾ că ministrul public nu poate nici cerceta, nici pune acțiunea publică în mișcare, pentru aceste infracțiuni, pe motivul că art. 21 și 46 din procedura penală, nu-l învestește cu acest drept de cât în materie criminală și și corecțională. Art. 152 din procedura penală română enunțând care este tăria procesului verbal dresat de procuror, pentru constatarea unei contravențiuni, demonstrează, implicit, contrariul. Cert este, însă, că ministrul public trebuie să lase în seama celorlalți ofițeri de poliție judiciară constatarea contravențiunilor și în nici un caz să nu învestească judecătorul se instrucție, care are altă menire de cât constatarea „bagatelelor“. Dacă totuși va face-o judele instructor va da o ordonanță prin care va declara, că nu este caz de instrucție, căci, conform art. 44, 45 și 60 din proc. pen. rom. el funcționează numai pentru delictе și crime, nu pentru contravențiuni. Aceiași competență generală o are și Camera de acuzare, după cum rezultă din dispozițiunile art. 225 și 226 din proc. pen.²⁾ Aceasta competență materială încetează însă, în cazul când printr'o lege specială, unele infracțiuni sunt date în competența altei jurisdicțiuni, cum este, de ex. l. stării de asediu, etc. și în asemenea cazuri Parchetul trebuie să transmită actele de cercetare — dacă va fi făcut — jurisdicțiunii competente, că judele instructor și Camera, își declină competența³⁾, trimițând dosarul Parchetului.

B) *Competința rațiune loci*. Ministrul public, judele instructor și Camera de acuzare trebuie să se mărginească, în exercitarea atribuțiunilor lor, la competența teritorială, pe care art. 22 și 60 din procedura penală le-o îndică. În ceea ce privește ministrul public și judele instructor, chestiunea este limpede elucidată de zisele texte. În ceea ce privește Camera de acuzare, competența teritorială este mărginită de competență ce o au primele organe de cercetare și instrucție: ministrul public și judele instructor, cărora le servește de control

¹⁾ Corneliu Botez: Codicele de ședință al jud. de ocol 1908 pg. 772 și 6 și nota; Idem: Cas. S. II 392 din 2 19 1881.

²⁾ Camera de acuzare n. 92; R. (Garraud Traité III n. 1014.

³⁾ Loc. cit.; Le Poittevin: Code d'instr. crim. art. 63 n. 32 și urm.; art. 220 n. 18.

¹⁾ Traité de l'instruction criminelle vol IV și 1658; în același sens. Le Poittevin: Code d'instruction criminelle, art. 63 și 27.

sau complectare¹⁾. Nerespectarea acestei competențe, atrage, în prin loc, *nulitatea instrucției*²⁾, și în alt doilea loc, eventual, o *pedeapsă disciplinară*, pentru nerespectarea obligațiilor impuse de legea de org. judec., lege care în art. 135 al II declară ritos că magistrații „trebuie să se mărginească în *exercițiul jurisdicțiunii și în limitele competenței lor teritoriale*“. Cu toate acestea ministerul public, judecătorul de instrucție și Camera de acuzare, pot instrumenta și în afară de competența teritorială fixată de art. 22 și 60 din proc. pen. și anume: în caz când competența li s'a fixat de Curtea de Casație, pe temeiul art. 539 din proc. pen. rom. și 28 din l. C. de Casație (în caz de strămularea cauzei): în caz când înfracțiunea s'a săvârșit în afară de teritoriul Statului (art. 25 din proc. pen.) și în caz de *indivizibilitate*³⁾ și *conexitate*⁴⁾.

C) *Competința rașione personae*. După ce Ministrul public, judele instructor și Camera de acuzare și-au verificat competența materială și teritorială, trebuie să mai examineze cu atenție, dacă infractorul nu este supus altei jurisdicțiuni de urmărire și judecată, fie prin însăși dispozițiunile procedurii penale, fie prin altă lege specială, cum sunt: codul justiției militare și maritime, legea Curții de Casație, etc. Cînd procedura penală română, zisele jurisdicțiuni vor găsi, sub art. 493, 494 și urm. dispozițiuni prin care anumiți infractori — și tocmai aceia despre care ne interesează adică: ofițerii de poliție judiciară, judecătorii de instrucție, judecătorii și membrii (consilieri și procurori) Curților de apel sunt luați din competența ordinară a ministerului public de pe lângă tribunal, judelei instructor și Camerei de acuzare și trecuți în competența altor jurisdicțiuni de urmărire și instruire, după cum e vorba de un delict sau de o crimă.

Înainte de a trece mai departe, trebuie să remarc că acești infractori numai atunci sunt luați din competența ordinară a organelor de urmărire și instrucție, când au săvârșit faptele în *exercițiul funcțiunii*. Aceasta reese, deoparte din declarația formală conținută în art. 493 și urm. din proc. pen., iar de altă parte din faptul că legiuitorul român însușindu și procedura penală franceză, nu și a însușit și dispozițiunile art. 479—482 din cea

procedură, dispozițiuni, care se referă și la faptele săvârșite de numiții funcționari, în afară de exercițiul funcțiunii.

Față cu dispozițiunile art. 493—494 și urm. din procedura penală română, este îndiscutabil că ministerul public de pe lângă tribunale, judecătorul de instrucție și Camera de acuzare sunt incompetente *ratione personae* să instrumenteze, să instruiască și să investească instanța de judecată, și nu și pot exercita atribuțiunile de cât în limitele pe care zisele texte le îngăduie.

Să vedem, în mod general, cum :

I. *In materie criminală*. Procedura penală română face distincțiune, după cum e vorba de funcționarii înfractorii prevăzuți de art. 493, sau de aceia prevăzuți de art. 495 din lege. *In primul caz* atribuțiunile ministerului public de pe lângă tribunal trec asupra Procurorului General, iar atribuțiunile judelei instructor trec asupra Primului Președinte al Curții de apel, conform art. 494 din lege. Aceste jurisdicțiuni superioare pot *delega* cu îndeplinirea instrucției, pe judele instructor și Procurorul tribunalului, care vor instrumenta *numai ca delegați*. Cu toate cuvintele jurisdicțiunile comune nu au un drept propriu de instrumentare. Prin excepție li se acordă prin același text de lege dreptul de a constata corpul delict, până la primirea delegațiunii. În ceea ce privește Camera de acuzare ea va continua să funcționeze; însă în complectarea atribuțiunilor Curții de apel (Primpreședinte și Procuror General) nu a primelor organe de instrucție, cum o face în regulă generală. *In cazul al doilea*, urmărirea și instrucția se fac direct înaintea Curții de Casație, iar judele instructor nu poate avea decât unele atribuțiuni mărginite, în caz de delegare, conform cu art. 498 și 499 din procedură.

II. *In materie delictuală*, art. 493 din procedura penală română nu dispune nimic alt, de cât că funcționarii ordinului judecătoresc indicați în acel text, care va fi săvârșit un delict în exercițiul funcționarii, vor fi citați de Procurorul general înaintea Curții de apel. Jurisprudența și doctrina dezvoltate în jurul acestui text, au precizat că Procurorul tribunalului, judele instructor și Camera de acuzare sunt *incompetente* să instrumenteze în asemenea caz, și că actele de urmărire și de instrucție efectuate de aceste organe nu pot fi luate în considerare de Curtea de apel,

¹⁾ Camera de acuzare n. 91; Fastin-Hélie: *Traité* V n. 2177; Le Poittevin: *Code*, art. 220 n. 29-233.

²⁾ Le Poittevin: *Code*, art. 63 n. 43.

³⁾ Camera de acuzare n. 146, 147, 1 9.

⁴⁾ Camera de acuzare n. 130, 139 și urm.

sub pedeapsă de nulitate¹⁾ „Art. 479 din proc. pen. fr. — zice Faustin-Helie¹⁾ declarând că *Procurorul general va cită pe prevenit înaintea Curții*, pare că exclude calea instrucției și aceasta este interpretarea pe care Curtea Casație franceză a crezut că trebuie s'o dea acestor termeni, declarând „că conform cu art. 479, nu trebuie făcută nici o instrucție scrisă în cazul care este obiectul particular al acestui articol“ orici instrucție trebuie deci, să aiba loc oral și la ședință judecătorească de instrucție trebuie, prin urmare, să se abțină de a proceda la acte de informație, îndată ce recunoaște în inculpat, una din calitățile enunțate de art. 479 și 483 (493 pr. p. rom.) din codul de instrucție criminală și art. 10 din C. din 20/4. 1810 și că faptul încriminat n'are de cât caracterul unui delict.

Ca urmare concluziunilor doctrinale și jurisprudențiale, am conchis, în primul volum de procedură penală, care tratează atribuțiunile Camerii de acuzare, că două motive determină incompetența jurisdicțiunii de instrucție în cazul art. 493 proc. pen. rom. și anume:

a) Inutilitatea instrucțiunii scrise, căci Curtea trebuind să se întemeieze numai pe instrucțiunea orală făcută înaintea sa — sub pedeapsă de nulitate — orice instrucție este de prisos;

b) Curtea de apel neputând fi sezizată de cât de Procurorul general pe cale de citare directă, sezizarea Curții de către judele instructor sau Camera de acuzare, nu poate avea loc fără a lovi în dreptul suveran al Procurorului general, cea ce e inadmisibil. Aceste două motive împun atât judelei instructor, cât și Camerii de acuzare, să și decline competența, dacă, accidental se găsesc investite cu un delict săvârșit de una din persoanele prevăzute de 266, 493 din pr. pen. și să trimită cauza parchetului general, singurul competent să dispună^{.1)} Acest drept al Procurorului general nu înlătură numai organele de urmărire și instrucție, ci și pe *vătămat* însuși, care deci nu poate avea mai multe drepturi și care deci nu poate reclama direct înaintea instanței de judecată, trebuind să se adreseze Procurorului general.²⁾

¹⁾ Cas rom. 391 din 27/X. 1896; 771 din 8/XII. 1873; S. II. 429 din 18/6. 1874; 429 din 30/X. 1871; 374 din 12/9. 1880; Cam. de acuzare pg. 78—78.

²⁾ *Traité de l'instr. crim.* tom. IV și 1662; In același sens *Le Poittevin Code*, art. 63 și 39.

¹⁾ Pg. 77—79.

²⁾ Dalloz: *Code d'instr. crim.* art. 479 n. 46 și urm.; Sireil-Malepeyre: *Code d'instr. crim.* art. 479 n. 46—47 și 52 și urm.

Înainte de a termina aceste concluziuni, la care a ajuns doctrina și jurisprudența română și franceză, în jurul art. 493, 494 și urm. din proc. pen. rom., trebuie să mai dau o explicațiune. În art. 493 din proc. pen. română nu se vorbește nimic de consilierul și Procurorul Curții de apel, care au săvârșit un delict în exercițiul funcțiunii, de unde ar urma că aceștia să revie organelor comune de urmărire și instrucție.

De sigur că nu aceasta a fost intențiunea legiuitorului și o comparație cu textele respective franceze, arată că e la mijloc numai o simplă scăpare din vedere.

Am spus că legiuitorul român nu și-a însușit dispozițiunile art. 479—482 din pr. pen. franceză, referitoare la urmărirea funcționarilor ordinului judecătorească, pentru faptele săvârșite în afară de exercițiul funcțiunii. Art. 479, însă, ca și art. 483 din aceea procedură au fost complectate, ulterior, prin legea din 20 Aprilie 1810, care mai adaugă o serie de funcționari, neprevăzuți în zisele texte și între cari sunt și *membrii* Curților de Apel.¹⁾ Ori, legiuitorul român traducând numai art. 483 din proc. pen. fr., fără a-l pune de acord cu l. din 20/4 1810, a lăsat pe dinafară pe acești magistrați, cum făcuse, de altfel, aceiași eroare și legiuitorul francez. Cu singura deosebire, numai, că acest legiuitor și a reparat greșeala, pe câtă vreme legiuitorii români s'au dezinteresat. Aceasta este interpretarea și aceasta este aplicațiunea art. 493 și urm. din procedură penală, în Vechiul Regat. Este admisibilă altă aplicațiune în Ardeal și Bucovina? *Evident că nu.* Este vorba de un sistem de urmărire prevăzut de procedura penală română, sistem introdus în Ardeal și Bucovina prin art. 315 din l. de org. judecătorească. Este vorba de atribuțiunile *ministerului public* de pe lângă tribunale și Curtea de Apel, *judecătorului de instrucție și Camerii de acuzare*, atribuțiuni prevăzute de întreaga procedură penală română, și cari consistă într'o *competință* de a lucra și o *incompetință*.

Cum s'ar putea tolera în Ardeal și Bucovina, ziselor organe, o competență generală, *fără nici o limită*, când procedura penală română nu le-a atribuit o asemenea competență, iar art. 315 din legea de org. judec. n'a făcut nici o distincțiune în atribuțiunile lor, trimețând, pur și simpla la „dispozițiunile codului de procedură penală română“! Prin urmare,

¹⁾ Dalloz: *Code d'instr. crim.* art. 483 n. 27.

logica juridică impune aplicațiunea și în Ardeal și Bucovina, a *normelor de urmărire*, prevăzute de art. 493 și urm. din proc. pen. rom.

Judecata. În ceea ce privește urmărirea funcționarilor din ordinul judecătoresc, adică cercetarea, instruirea și dreptul de a investi instanța de judecată, chestiunea am rezolvat-o în lumina principiilor rezultate din art. 315 din l. de org. judec. Art. 493 și urm. din procedura penală română mai indică, însă, și instanța competență să judece pe acești funcționari. Aceste dispozițiuni sunt aplicabile în Ardeal și Bucovina? Chestiunea se pune numai pentru *materiile corecționale*, prevăzute de art. 493 din proc. pen. rom. căci pentru *materiile criminale*, urmărirea făcându-se, fie de Curtea de Apel (art. 494 proc. pen. rom.) fie de Curtea de Casație (art. 495 și urm. din pr. pen. rom.), cauza se trimite în judecata juraților sau se reține de Curtea de Casație, deci procedura penală română se poate împăca cu procedurile penale din ținuturile alipite.

În *materie corecțională*, însă, art. 493 din proc. pen. dispune că judecata aparține *Curții de apel*, în primă și ultimă instanță. Se va admite această competență și pentru Ardeal și Bucovina? Strict, în cadrul sistemului de urmărire, pe care *singurul*, l'a introdus în aceste ținuturi art. 315. din l. de org. jud., trebuie răspuns *negativ*; căci competența instanței de judecată intră în sistemul de judecată, nu de urmărire, iar l. de org. jud. n'a modificat, sub nici o formă, competența instanțelor de judecată; deci judecata delictelor săvârșite de acești funcționari, se va face de *tribunal* sau *judecătorie*, după competență, pe baza rechizitorului Procurorului general. Se poate, totuși, susține și contrarul, că adică art. 493 proc. pen. rom. trebuie aplicat în întregime în Ardeal și Bucovina și aceasta este părerea mea.

Într'adevăr, am arătat că jurisprudența ca și doctrina sunt unanime în a recunoaște, că ceea ce a determinat pe legiuitor să schimbe sistemul de urmărire a funcționarilor din ordinul judecătoresc, au fost să se încredințeze urmărirea unor jurisdicțiuni superioare, deo parte din teama se influență, de altă parte teama actelor de imprudență, ce primele organe ar putea săvârși, și care ar compromite ordinul judecătoresc însuși. Ei bine, același motiv a determinat pe legiuitor să schimbe în parte și competența instanțelor de judecată, așa că urmărirea și judecata, formează un tot indisolubil. Urmărire și judecată, având la

bază aceeași rațiune, cum s'ar putea, oare, desface, aplicându-se una și înlăturându-se cealaltă?

Este o logică a lucrurilor, mai puternică de cât toate interpretările, drepte sau strâmbe, care singură trebuie avută în vedere, căci singură ea duce la împlinirea dreptății. Ea ne spune că ceea ce se găsește în text *indisolubil* legat, trebuie indisolubil aplicat. Altfel, la ce bun să se mai facă cercetarea unui consilier de Curte de către Procurorul general, dacă judecata va merge la... judecătorie. Iată de ce cred că *numai* Curtea de Apel poate judecata delictelor săvârșite de funcționarii ordinului judecătoresc, în exercițiul funcțiunii.

Crimă. Nu mai înzist asupra noțiunii de crimă, ce trebuie avută în vedere în Ardeal și Bucovina, referindu-mă în totul la cele opuse mai sus.

14. Septembrie 1928.

Teodor G. Tanasescu,
Consilier la Curtea de apel
din Cluj

JURISPRUDENȚA

Tribunalul Cluj

Ca instanță de Apel în ședință de Consiliu
Dec. N. C. a. 386/926.

Onorar de avocat. Apel, sau recurs conf. legii accelării or legii
advocațiale. Art. 41 reg. legii advocațiale

Tribunalul deliberând:

Având în vedere, că potrivit disp. art. 41 din regulamentul legii avocaților, acțiunile pentru onorar se vor judeca în Camera de consiliu, fără drept de opoziție la oricare instanță și cu drept de apel, în termen de 10 zile contra cărților de judecată și în termen de 15 zile în contra sentințelor Tribunalului;

Că deci prin acest text, legiuitorul a înțeles numai să prescurteze procedura și termenele de atac în materie de onorar avocațial lăsând neatinsă competența instanțelor, ea rămânând cea stabilă de legile comune în vigoare.

Considerând că acțiune de a față e introdusă sub regimul legii acc. jud.

Că valoarea litigiului e sub 5000 lei;

Pentru aceste motive

Dispune:

Constată, că în speță calea de atac e recursul, deci, conf. art. 108 din legea judecătorilor de ocoale DI Judecător Supleant, neputând face parte din complotul de judecată în recurs, Tribunalul urmează a se completa cu un alt membru cu gradul de judecător de ședință.

După comunicarea acestei încheeri, Tribunalul complectându-se cu Dl. D. I. Ștefănescu, judecător de ședință — după ce a stabilit că sentința primei instanțe s'a comunicat pârâtului la 1 Martie 1926, iar recursul a fost înregistrat la 11 Martie 1926 — a dat din nou cuvântul în recurs.

Reprezentantul pârâtului recurent, convine că recursul e tardiv și nu mai pune concluziuni în fond.

Tribunalul

Asupra recursului civil de fafă, introdus de pârâtul W. I., în contra sentinței Nr. C. 9671/925 din 18 Ianuarie 1926, a Judecătoriei mixte Mercurea-Ciuc;

Având în vedere, că sentința atacată cu recurs a fost comunicată pârâtului în ziua de 1 Martie 1926;

Că recursul introdus de pârât în contra acestei sentințe, s'a înregistrat la 11 Martie 1926.

Considerând, că potrivit dispozițiilor art. 64 al. 2 leg. acc. jud. camb. cu art. 106 din legea judecătoriilor de Ocoale, termenul de recurs e de 5 zile dela pronunțarea sau comunicarea sentinței.

Că deci, recursul de fafă, nefiind introdus în acest termen, câtă a se privi ca tardiv.

Văzând și dispozițiunile art. 486 și 529 pr. civ. Pentru aceste motive

Decide

Respinge ca tardiv recursul introdus de pârâtul W. I. în contra sentinței Nr. C. 9671/925 a Judecătoriei mixte Mercurea-Ciuc pe care o menține.

Obligă pe pârâtul recurent, a plăti intimatului reclamant avocatului dr. I. G. suma de 300 (trei sute) lei cheltueli de judecată în recurs.

Data și citată în Mercurea-Ciuc la 17 Martie 1928.

Notă. Art. 41 al. 2 din legea avocaților — publică în Mon. Of. Nr. 251 dela 21 Febr. 1923 — prescrie: „Acțiunea se va judeca de urgență în Camera de Consiliu, fără drept de opoziție la orice instanță și cu drept de apel în termen de 10 zile împotriva cărților de judecată și de 15 zile împotriva sentințelor Tribunalelelor. Acest termen va curge dela pronunțare pentru partea prezente și dela comunicare pentru partea care a lipsit dela judecată“.

Legiuitorul întrebându-se cuvintele „la orice instanță“ și prescriind cale de atac, apelul, cu diferite termene după cum e cazul de a se ataca o carte de judecată sau o sentință a Tribunalului credem, că pe de o parte a avizat existența celor 2 grade de jurisdicție de fond — de drept comun: Judecătoria sau Tribunalul și Curtea de Apel precum și corolarul lor — instanța de recurs, ca remediu extraordinar de atac, iar pe de altă parte, a înțeles a respecta competența acestor instanțe

și căile de atac în vigoare la apariția legii avocaților.

Tribunalul și Curtea de Apel urmând deci a fi și în această materie, instanță de apel sau de recurs potrivit competenței de drept comun în vigoare atunci și astăzi.

Altfel, după redacția de mai sus, s'ar părea, că nu există nici-o limită între puterea de a judeca — competența — Judecătoriei și a Tribunalului și că avocatul s'ar putea adresa după plac, Judecătoriei sau Tribunalului pentru orice sumă ce ar constitui pretenția sa de onorar, mai ales când, în redacția art. precitat nu s'a prevăzut și calea extraordinară de atac, recursul.

Că nu asta a fost intenția legiuitorului și că el a înțeles a respecta nu numai competența instanțelor de jurisdicție de pe întinsul României-Mării neunificată încă la apariția legii avocaților, dar și existența lor, aplicabilă și în această materie, rezultă de acolo, că în art. 41 al. 2 din Reg. legii avocaților — public: în Mon. Of. Nr. 159 din 17 Oct. 1923, — după ce reproduce în mod identic art. 41 al. 2 din lege, adaugă: Recursul se va face în același termene ca și apelul și se va judeca de urgență în Camera de Consiliu“.

A fost însă natural, ca legiuitorul să prevadă prin art. 41 din lege numai apelul, drept cale de atac, căci în afară de legislația vechiului Regat — art. 27 din legea Judecătoriilor, — celelalte legislații ale provinciilor alipite, nu cunoșteau instanță cu competența de a judeca în primă și ultimă instanță și cu drept de recurs la Tribunal, și nici acest recurs suigeneris, care de fapt este un adevărat apel, căci Tribunalul casând, evoacă fondul și judecă definitiv, astfel că și în cauze bagatelare principiul celor 2 grade de jurisdicție era păzit și respectat.

Numai prin legea acc. jud. promulgată la 19 Mai 1925 și anume prin art. 59, 60, 61 și 62 s'a mărit și unificat competența judecătoriilor din întreagă țară până la 5000 lei inclusiv în ultimă instanță și până la 50.000 lei inclusiv în primă instanță.

Așa, că dacă până la apariția legii acc. jud. mai putea sta în picioare art. 41 al. 2 din legea avocaților, mai pe urmă nu mai putea fi în vigoare, căci prin art. 59, 60, 61 și 62 din legea acc. jud. s'a mărit și unificat competența judecătoriilor din întreagă țară, iar hotărârile pronunțate de Judecătoria în ultimă instanță în condițiunile art. 61 și 62 trebuiesc

supuse recursului la Tribunalele respective.

Potrivit art. 64 din legea acc. jud., extinsă asemenea, pe întreg teritoriul țării recursul se vor declara în termenul și după formele prevăzute de art. 106 din legea judecătoriilor din vechiul Regat. Tribunalele vor judeca aceste recursuri conf. art. 107 și 108 din legea jud. de ocoale din vechiul Regat.

Așa fiind, art. 41 al. 2 din legea advocaților, a fost abrogat în sensul, că pretențiunile de onorar advocațial până la 5000 de lei inclusiv, se vor judeca în primă și ultimă instanță de judecătoria cu drept de recurs la tribunal, și în acest caz, termenul de recurs nu va mai fi de 10 zile cum prescrie art. 41 al. 2 din Reg. legii advocaților, ci de 5 zile cum prevede art. 106 al. 5 din legea judecătoriilor din vechiul Regat.

În speță, pretenția de onorariu fiind numai de 750 de lei capital plus procentă și spese, ea a fost de competența în ultimă instanță al Judecătoriei Mixte Mercurea Ciuc, care a judecat-o prin sentință în lipsă dela 18 Ianuarie 1926. Această sentință conform celor arătate mai sus nu se putea ataca decât cu recurs, făcut în termenul prescris de art. 106, al. 5 precitat, iar nu cu apel, așa că cu drept cuvânt tribunalul a respins ca tardivă calea de atac prevăzută în încheierea ce adnotăm.

Că această soluție este juridică, reese în mod hotărât din cuprinsul art. 77 din legea pentru Curte de Casație și Justiție, promulgată la 19 Decembrie 1925, care arată: „Dela data promulgării legii de față sentințele judecătoriilor din circumscripțiunile Curților de Apel din Brașov, Cluj, Oradea-Mare, Timișoara și Târgu-Mureș și în contra cărora conform §-ului 476, al. 2 procedură civ. ard. apelul este inadmisibil, vor putea fi atacate cu recurs în casare, în conformitate cu legea de față; recursul va fi îndreptat către tribunalul în a cărui circumscripție este situată judecătoria, care a pronunțat sentința atacată, tribunalul casând va judeca fondul”.

Acest articol confirmă și menține dispozițiunile art. 64 din legea acc. jud. și întărește principiul „lex posterior derogat priori”.

A nu respecta aceste principii și texte de lege menționate mai sus și a spune, că legea advocaților este o lege cu procedură specială, ca atare conf. art. 53 din legea acc. jud. termenele și căile de atac prevăzute de art. 41 din legea advocaților și același art. din regu-

lamentul ei rămân în întregime neschimbate, ar însemna nu numai să repudiem orice idee sau încercare de unificare, dar în lipsă de text, să dăm putere de lege art. 41, al. 2 din Reg. legii advocaților, care prescrie și recursul ca remediul de atac. Ori, așa ceva nu se poate. Principiile constituționale oprese ca o dispoziție de regulament să completeze sau să modifice o lege, această fiind atributul numai a puterii legiuitoare.

Deci, atâta timp, cât art. 41, al. 2 din legea advocaților n'a prevăzut și recursul ca remediul de drept, iar acesta existând conf. dispozițiunilor procedurale de drept comun unde trebuie să ne ducem în cazul când o lege nu-l prevede sau nu-l abrogă expres, potrivit celor arătate mai sus în cârmuirea recursului din speță ne vom referi la procedură de drept comun, așa cum a făcut tribunalul prin încheierea ce adnotăm.

Dispozițiile art. 53 din legea acc. jud. n'au deci aplicare în speță.

D. Ștefănescu
Judecător la Trib. Ciuc

Curtea de Apel Oradea

Secțiunea II

Decizia Nr. C. 164—1928.

Interpretarea dispozițiilor art. 71 din legea pentru Org. Curții de Casație. Comentariu

Societatea Vulturul Negru și Arborele Verde din Oradea prin avocat au cerut prin petiția înregistrată la Nr. 1495 din 14 Iunie 1928 să se suspende executarea deciziunii acestei Curți de Apel Nr. 117 din 8 Mai 1928 până la judecarea recursului, ce au făcut în contra ei pe baza unei garanții echivalente, cu suma la care este obligată a plăti reclamantului Samuel Weisz în conformitate cu art. 71 legea pentru org. Inaltei Curți de Casație și Justiție și fiind termenul fixat pentru astăzi, s'au prezentat în camera de consiliu părțile prin mandatar și după ce s'a ascultat părțile pe rând ale căror susțineri s'au trecut în procesul verbal de ședință al zilei de 19 Iunie, Curtea de Apel a amânat pronunțarea pentru astăzi, când la apelul nominal au răspuns aceleași părți și s'a dat următoarea deciziune:

Curtea

Având în vedere că S. A. Vulturul Negru și Arborele Verde din Oradea prin avocatul său dr. Sever Andru a cerut suspendarea executării deciziunii acestei Curți de Apel Nr. 117 din 8 Mai 1928, până la judecarea recursului în casație ce-a dat în contra zisei deciziuni.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților.

Având în vedere că se cere suspendarea exe-

cutării pe baza art. 71 din legea de org. Inaltei Curți de Casație și Justiție oferind ca garanție suma de 343.101 lei 93 bani, care reprezintă valoare obligațiunii inclusiv cheltuielile de judecată, iar reprezentantul intimatului se opune la suspendarea executării pe motiv că, cererea este lipsită de orice baza de drept, întrucât condamnățiunea fiind în bani, suspendarea executării este inadmisibilă, căci ultimul alineat al art. 71 lămurind principiul din primul alineat, stabilește că pentru a se admite suspendarea executării, să nu fie vorba de o condamnățiune la o sumă de bani, legiuitorul scoțând în mod expres din rândul hotărârilor a căror executarea se pot suspenda, acelea care cuprind condamnățiune în bani;

Că, chiar dacă nu s'ar lua în considerare primul motiv de respingere a cererii — prin imposibil — cererea de suspendare tot n'ar putea fi admisă pentru că creditorul a dovedit cu certificate în regulă, că posedă o avere care acoperă în deajuns suma ce conform deciziei a devenit exigibilă și în fine că, fiind vorba de o condamnățiune la plata de rentă viageră, suspendarea executării nu poate avea locul conform hotărârei date de Curia Maghiară în secțiuniunile sub Nr. 16 cunoscută membrilor Curții.

Având în vedere, că intimatul invoacă în sprijinirea cererii sale de respingere a suspendării deciziunile Curții de Apel din Cluj Nr. C. II 907/1926 și aceea a Curții de Apel Timișoara publicate în Revista juridică, depuse la dosar Nr. 240 1927.

Având în vedere că conform disp. art. 71 din legea pentru org. Inaltei Curți de Casație și Justiție împrișinași pot cere punerea în lucrare a hotărârilor definitive date de Curțile de Apel sau Tribunale, însă în aceasta punere în lucrare se va putea suspenda de partea protivnică prin asigurarea sau depunerea valorii corespunzătoare în caz numai când va porni cererea de casație.

Că din aceste principiu de drept legiuitorul a dat părții obligată prin hotărârea definitivă dreptul de a cere suspendarea executării, drept ce este lăsat la latitudinea ei și nu se poate interpreta ca aceste drept i poate fi răpit prin voința părții protivnice atunci, când partea obligată uzând de dreptul său legal, oferă garanțiile prevăzute la alin. al 2-lea de sub aceleas articol.

Considerând că nu se poate da o altă interpretare articolului 71 al 2-lea deoarece prin acest alineat nu se ridică dreptul părții condamnate la plata unei sume de bani de a cere suspendarea executării, ci numai se lămurește că hotărârile privitoare la strămutarea de hotar și desființarea de construcțiuni, pot fi suspendate în executare și fără cauziune logică, legiuitorul a avut în vedere că în asemenea cazuri garanția pentru partea câștigătoare există, iar în altfel de procese revedicarea etc. unde nu este vorba de o condamnățiune de bani, a lăsat la aprecierea judecătorilor fixarea cauziunii fără că legiuitorul să știrbească întru nimic principiul alineatului prim al art. 71 unde suspendarea executării este condițională de obligațiunea debitorului de a asigura sau a depune valoarea corespunzătoare.

Având în vedere, că în ce privește susținerea intimatului Samuel Weisz prin care tinde a se aplica dispozițiunile legii de execuțiune silită din Ardeal și anume; că să se constată că este solvabil și în acest

caz garantează pe pârâtă în cazul când ar obține câștig la Inalta Curte de Casație nu este întemeiată — nu numai că nu se oferă garanție reală fie în numerar fie vre'un act ipotecar, dar legea Inaltei Curți de Casație și Justiție nefăcând nici o excepțiune în ce privește suspendarea executării hotărârilor date de instanțele judecătorești din aceste ținuturi, nu se poate aplica alte principii în aceasta materie, bazate pe alte legi.

Având în vedere, că fiind incontestabil că legea consacră dreptul părții de a cere suspendarea executării prin asigurarea sau depunerea valorii corespunzătoare, este a se cerceta dacă în speță petiționarul îndeplinește condițiunile ce legea impune a putea obține suspendarea executării.

Având în vedere, că într'adevăr din actele dela dosar se constată că S. A. Arborel de Verde și Vulturul Negru în urma pronunțării sentinței Tribunalului a consemnat sub recesilese administrației Financiară Bihor Nr. 44186/1927, 47125/1927, 1088/1928, 4004/1928, 8864/1928, 13616 1928 și 17802/1928 în total suma de 682.390 lei 36 bani.

Că Curtea de Apel prin deciziunea sa Nr. 117 din 8 Maiu 1928 reducând condamnățiunea la suma de 301.305 lei 75 bani și petiționara oferind suma de 343.101 lei 93 bani a rămas în consemnățiune până la judecarea recursului în casație, Curtea constată că condițiunile art. 71 alin. prim se satisfac deci cererea de suspendare este admisibilă.

Având în vedere, că și cererea Societății petiționară de a se dispune ca din suma totală ce o are consemnată să i se elibereze ceea ce întrece valoarea condamnățiunii și anume: să i se elibereze suma de 339.288 lei și 43 bani este justă.

Pentru aceste motive

In numele legii

D e c i d e

Admite cererea făcută de S. A. Vulturul Negru și Arborele Verde prin petiția registrată la Nr. 1495 din 14 Iunie 1928.

Suspendă executarea deciziei acestei Curți de Apel Nr. 117 din 8 Maiu 1928 până la judecarea recursului în casație înaintat de numita Societate.

Dispune ca din suma de 682.390 lei 36 bani să se libereze Societății sus zisă suma de 339.388 lei și 43 bani, iar restul de 343.101 lei 93 bani să rămâne consemnați sub o nouă recepisă până la judecarea recursului în casație în conform cu art. 71 alin. ultim legea Casaș.

Deciziunea cu drept de recurs.

Data și citată în camera de consiliu azi 22 Iunie 1928.

Notă. Credem că este greșită interpretația ce se dă de către Curtea de Apel Oradea art. 71 din legea Curții de Casație.

Curtea de Apel Cluj S. II și Curtea de Apel Timișoara S. I (de a se vedea deciziunile publicate în „Revista Juridică” anul I Nr. din 16 Decembrie 1926 și anul III Nr. 13 din 29 Martie 1928) a respins cererile de suspendarea execuțiunii deciziunilor cari cuprindeau condamnățiune în bani, din următoarele

motive:

„Intr'adevăr examinând susnumitul text de lege (art. 71) vedem că legiuitorul în aliniatul prim a prevăzut un principiu general enunțat astfel, din care rezultă că partea poate prin asigurarea sau depunerea valorii corespunzătoare să ceară suspendarea executării hotărârilor definitive, în contra cărora s'a înaintat recurs în Casație.

Aceiași articol în aliniatul 2, în prima propozițiune legiuitorul admite suspendarea și fără asigurare pentru hotărârile privitoare la strămutarea de hotare și desființarea de construcții.

În fine în propozițiunea a doua a aliniatului 2 din acelaș articol, se prevede dreptul pentru partea potrivnică a cere suspendarea cu cauțiune pentru hotărârile arătate acolo, afară de acelea cari prevăd o condamnățiune în bani, pentru care legiuitorul a înțeles a face excepțiune, întrucât în mod expres prin amintitul aliniat le-a scos din rândul hotărârilor cari se pot suspenda în baza de cauțiune.

Așa dar fără îndoială acest text de lege exclude dela posibilitatea suspendării executării sentințelor rămase definitive pe acelea în care se prevăd condamnățiuni în bani.

Pe lângă aceste motive însă putem invoca și alte motive cari justifică susținerile noastre

Anume prin art. 71 alin. 1 din Legea Curții de Casație se spune, că „punere în lucrare se va putea suspenda de partea potrivnică prin asigurarea sau depunerea *valorii corespunzătoare*” ori din cuvintele „valorii corespunzătoare” se poate concluda că, legiuitorul s'a gândit la suspendarea numai acelor hotărâri, în cari este vorba de posesie etc. a cărei „valoare corespunzătoare” va trebui fixată, dar în nici un caz nu la deciziuni, în cari este vorba de condamnățiuni în bani, fiindcă atunci în aliniatul I al art. 71 din Legea Curții de Casație s'ar fi indicat pe lângă cuvintele „valorii corespunzătoare” și cuvintele „sau pe lângă depunerea *sumei adjudecate*”.

Dar mai este încă un motiv important din care asemenea se poate concluda, că deciziunea dată din partea Curții de Apel în aceasta chestiune, este greșită. Anume în loc de cuvintele „de posesie, sau orice altă afacere unde nu e vorba de o condamnățiune la o sumă de bani” din art. 71 alin. 2 a legii Curții de Casație din anul 1925, era în articolul corespunzător al vechii legi de Curte de Casație numai cuvintele „sau posesie”.

Deci dacă legiuitorul prin noua lege a Curții de Casație a găsit de necesar să introducă aceasta modificare a vechiului articol, a făcut-o cu gândul ca de fapt să nu poată fi suspendată execuția în cazurile când deciziunile cuprind o condamnățiune în bani.

La toate aceste se mai adaugă încă un motiv important fiind vorba în speță de suspendarea execuțiunii unei deciziuni care cuprinde condamnățiune de plată a rentelor lunare. Suspendarea execuțiunii astfel de pretențiuni este contrară și dispozițiunilor deciziunii principiare aduse în secțiuni Unite de către Curia Maghiară sub Nr. XVI în anul 1906.

Ori prin deciziunea principiară amintită mai sus s'a spus că referitor la rentele scadente cu un jumătate de ani înainte de intențarea acțiunii și celea devenite scadente în cursul procesului execuțiunea nu poate fi suspendată.

Dr. Romul Pop,
advocat, Oradea.

REZUMATE DE JURISPRUDENTE

Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație

Tribunale

1. Solidaritatea edictată de art. 41 din legea avocaților, conform căruia text de lege avocatul care a susținut în aceeaș cauză interesele comune ale mai multor clienți legați prin aceeaș convenție are drept de a-i acționa solidar pentru plata onorariului, nu se referă la cazul existenței unei convențiuni între clienți ci la convențiunea dintre clienți și avocat.

A admite interpretarea contrară ar înseamnă, pe deoparte, desconsiderarea prevederii avocatului care are precauțiunea să facă o singură convenție asupra purtării procesului cu mai mulți clienți cari au interese comune în acelaș proces; iar pe de altă parte, ar însemna să facem să depindă beneficiul solidarității de simpla întâmplare că între clienți există sau nu o convenție, pentru a cărei cunoaștere de către avocat intervine deasemenea întâmplarea.

2. Autorizațiunea care se cerea de legea XXII din 1886 prin art. 116, sau care se cere de legea de unificare administrativă prin art. 51 lit. p., pentru ca primarul să poată porni un proces în numele comunei, nu este necesară atunci când comuna are în proces calitatea de pârâă sau intimată. Aceasta este și rațional, fiindcă acei care au pretențiuni în contra unei comune sau voesc să afacă o hotărâre nedefinitivă prin care o comună a dobândit un avantaj în dauna lor nu pot să aștepte o aprobare administrativă care ar întârzia adesea cu rea credință.

Autorizațiunea nu e necesară nici pentru ca primăria să exercite o cale de atac — apel sau recurs — deoarece acestea nu constituiesc procese noi.

(Trib. Târnava-Mare s. I Nr. C 915/925/23 din 2 Iunie 1928. Redactor al sentinței: Traian Broșteanu, judecător.)

Ordonarea Instrucției de tribunal sesizat cu rechizitor. Art. 283 pr. p. 320 legea de org. jud. Desesizare. Având în vedere încheierea Tribunalului Turda S. II dela 19 Decembrie 1927 înregistrată la acest Cabinet la 25 Ianuarie 1928, prin care se ordonă instrucția în cauza penală Nr. P 549/1926, pentru clarificarea stării de fapt; în baza art. 283 alin. 5 pr. p. maghiară;

Având în vedere lucrările cuprinse în dosarul cauzei Nr. P 549/1926 ce ni s'a înaintat, din care se constată următoarele:

Prin rechizitorul introductiv Nr. 616 dela 12 Martie 1926, al Parchetului Tribunalului Turda, s'a deschis acțiune publică în fața Tribunalului din districtul cu același nume, împotriva lui Dumitru Fărcaș Cioloagă, din comuna Vulcani, jud. Hunedoara, pentru crima de plăsmuire de cambii prev. și penală de art. 405, 404 și 403 pt. I. Cp. Tribunalul, după mai multe amânări, la ședința dela 19 Decembrie 1927, fără a mai asculta acuzarea, asupra utilității instrucției, nici pe lezai, a ordonat instrucția în această cauză în baza art. 283 alin. 5 pr. pen. maghiară.

Considerând că potrivit disp. art. 320 din legea de org. judecătorească, numai pr. penală română este în vigoare, aici în Ardeal, cu privire la judecătorii de Instrucție și deci numai conform normelor procedurii penale române se pot investi, cu instrucția, judecătorii de instrucție în Ardeal.

Considerând că procedura penală în vigoare în Ardeal în stadiu dezbaterii principale, la tribunale prescrie mai multe norme cu privire la ordonarea instrucției chiar din decursul dezbaterii principale, printre cari și cea prescrisă de art. 283 alin. 5 pr. p. maghiară.

Considerând însă că norma prev. de acest din urmă text de lege își avea rațiunea și scopul său practic, sub imperiul procedurii penale maghiare în vigoare și cu privire la Instrucție și camera de punere sub acuzare de pe lângă Tribunale, când din cauza ordonării citării directe a acuzatului la dezbateria principală acesta era privat de dreptul său de a formula contestațiile (excepțiuni), la actul de acuzare și astfel prin ordonarea instrucției în decursul dezbaterii principale i se reda inculpatului dreptul unei mai complete apărări în decursul instrucției;

Că azi procedura penală maghiară cu privire la instrucție fiind scoasă din vigoare și înlocuită prin procedura penală română, care nu cunoaște procedul excepțiilor la actul de acuzare; nu și mai găsește rațiunea ordonarea instrucției în decursul dezbaterii principale începută pe baza rechizitorului introductiv.

Considerând că, de lege lata, art. 283 pr. p. maghiară, azi numai este în vigoare, nici în decursul dezbaterii principale iar, de lege ferenda, normele procedurale și principiile de drept cari guvernează materia instrucției în procedura penală română diferind fundamental de normele procedurii penale maghiare, Instrucția ne cerulă de acuzare ar duce la rezultatul eventual al desesizării Tribunalului, prin o ordonanță definitivă de ne urmărire ceea ce ar fi un rezultat contrar și voinei acuzării și chiar al Tribunalului, care a ordonat instrucția.

Pentru toate aceste motive dispunem: Ne desesizăm de instrucția ordonată în această cauză prin încheierea de zi a Tribunalului Turda S. II dela 19 Decembrie 1927.

Dosarul instrucției Nr. 6/1928 împreună cu dosarul Tribunalului Nr. P 1915/1927 se vor înainta dlui Primprocuror al Tribunalului Turda, pentru a procedă în consecință.

Dată în cabinetul de Instrucție al Tribunalului Turda azi 30 Ianuarie 1928. (Jude Instructor Ion Popescu.)

Curți de Apel

Contrabandă vamală Art. 221 și 222 legea vămilor. Constituirea tribunalului în apel greșit, ca instanță penală cu procuror Anulare. Contra sentinței tribunalului Turda S. I. Pa. 1119/927 a declarat recurs în Casație Avocatul Statului în numele Direcțiunii Generale a Vănilor și pentru Ministerul de Finanțe.

Curtea constată în conformitate cu dispoz. art. 2 și 137 din legea de organizare judecătorească înainte de a intra în dezbateria fondului în conf. cu dispoz. art. 422 pr. p. pune în prealabil în discuția părților următoarele preliminare:

Alcătuirea instanței de apel în judecarea contrabandei vamale cum și dacă conform cu materialul probatoriu și modul de sesizare în afacerea ce a judecat prenuțând sentința penală recurală tribunalului a procedat legal din punctul de vedere formal.

Asupra acestor chestiuni ascultând concluziile părților consemnate la dosar, cum și după examinarea materialului probatoriu.

Având în vedere că ne aflăm în materia de contrabandă vamală neregulată conf. art. 192 legea vămilor săvârșită de persoanele consemnate în Pr. verbal dresat în conf. cu art. 199 și urm. din aceeași lege și aplicându-se pedepsele prev. de art. 193, 219, 220 legea vămilor, pedepse aprobate prin decizia No. 123646/927 a Direcțiunii Generale a Vănilor.

Considerând că ori ce fapt de contrabandă vamală constatată poate da loc și la constatare de infracțiuni prevăzute de art. 195—198, caz când pe lângă pedeapsa de natură civilă prev. de art. 193 legea vămilor și aplicată de organele Dir. Gle. a Vănilor, care este una, și la pedepse penale ce se aplică de către Tribunalul penale.

Având în vedere, că în conformitate cu dispoz. art. 221 și 222 legea vămilor în cazurile în cari pe lângă condamnări civile, legea prevede și pedeapsa închisorii procesele verbale se vor dresa în dublu exemplar, acțiunea publică fiind cu totul independentă de urmărirea pentru omenzi în același fapt ce se va exercita de Ministerul Public după regulile procedurii penale. Instanțele corecționale nu vor putea sub cuvânt de conexitate să întrunească acțiunea repressivă cu cea civilă.

Considerând că din examinarea dosarului se constată că Trib. Turda în ziua de 6 Iunie 1927 a fost sesizat cu judecarea apelului semnat Isac și Gizela Adler prin care aceștia cer a fi achitați de sub acuza de contrabandă vamală constatată zic apelanții în deciziunea Nr. 123646/927 a Min. Finanțelor Dir. Gen. a Vănilor, iar Tribunalul fără a examina în prealabil natura pedepsei, care este numai de natură civilă și fără să fi fost sesizat de parchet printr'un rechizitor și prin care să ceară Tribunalului

pedepsirea penală a contravențiilor în materie vamală conf. regulilor pr. penale în vigoare.

S'a constituit în instanța penală apelativă cu procuror întrunind acțiunea represivă, care nici nu e constatată în speșă cu acțiunea civilă, singura pe care o avea de judecat, cu calcarea hotărâții a art. 221 și 222 legea vămilor.

Că prin acest fapt tribunalul ignorând aceste texte a pronunțat o sentință nulă din punct de vedere formal, nulitate prevăzută de art. 384 pct. I. și 4 pr. p. deoarece ca instanță care a judecat în penal n'a fost legal constituit, depășind în acelaș timp compelița sa materială, iar aceste cazuri de nulitate au trebuit luate în considerație din oficiu conf. art. 384 pt. 11 al. ultim pr. p.

Pentru toate aceste motive Curtea constituia ca instanță penală în baza art. 422 pr. p. a anulat sentința tribunalului. (C. Apel Cluj S. I. Lec. N. P. 29/8/293. raportor Dimitriu).

• • •

De calea de Apel contra încheierilor în penal se uzează numai odată cu fondul. Având în vedere că în conformitate cu dispozițiile art. 378 al. prim ultima propoziție pr. p. apelul în privința încheierilor Tribunalul sunt admisibile numai dacă nu sunt expres ridicate de lege.

Considerând în conformitate cu dispozițiile art. 384 al. 4 de sub punctul 11 și 393 al II. pr. p. nu se poate declara apel contra încheierilor interlocutori de cât odată cu apelul asupra fondului.

Așa fiind calea de atac contra deciziei de admiterea martorilor de către Tribunalul conform art. 384 pct. 5 și 9 pr. p. și care formează obiectul apelului prezent neputând fi valorificată de cât odată cu apelul asupra fondului, a trebuit să nu fie luată în considerație momentan de Curte, urmând a se cerceta atunci când Tribunalul se va fi pronunțat asupra procesului. (C. Apel Cluj S. I. N. P. 1152/938).

Curtea de Casație

Notar Public. Concursul și avizul baroului notarilor publici, sunt și ele condițiuni esențiale cerute de lege pentru valabilitatea numirii unui notar public. Considerentele deciziei: Asupra motivului de recurs prin care recurentul, Ministerul de Justiție, susține ca numai cu violarea art. 5, 6 și următorii din legea XXXV: 1874 — legea notarilor publici — Curtea de Apel a admis acțiunea în contencios a intimatului Dr. Ioan Olteanu anulând decizia No. 49782 din 28 Iunie 1927 a anulat numirea de notar public în Turda a intimatului Dr. Ioan Olteanu pentru motivul că nu s'a ținut concursul și nu s'a luat avizul baroului notarilor publici astfel cum prevede art. 6 din legea notarilor publici;

Că în contra deciziei de mai sus a Ministerului de Justiție, Dr. I. Olteanu a făcut acțiune în contencios susținând că anularea numirii sale s'a făcut cu calcarea legii, deoarece concursul și avizul baroului notarilor publici nu sunt condițiuni esențiale pentru valabilitatea numirii și că în orice caz numirea odată făcută prin decizia No. 40196 din 31 Maiu 1927 a aceluiaș Minister, această numire și-a produs efectele și valabilitatea sau nevalabilitatea ei nu o poate pronunța Ministerul ci instanța disciplinară;

Având în vedere că Curtea de Apel deși con-

stată în fapt că numirea intimatului în postul de notar public s'a făcut fără avizul baroului notarilor publici și fără ținerea concursului între mai mulți solicitanți, totuși anulează decizia Ministerului de Justiție atacată în contencios pe motiv că dispozițiile art. 6 din legea notarilor publici referitoare la avizul baroului și la concurs nu sunt dispozițiuni cu caracter substanțial, de natură ca în cazul nesatisfacerii lor să se poată anula o numire făcută în persoana aceluia care înfrunște toate condițiunile de capacitate pentru postul de notar public;

Având în vedere că art. 1 din legea VII: 1886, care a abrogat art. 2 din legea XXXV: 1874, arată că sunt condițiunile de capacitate pentru avocați și magistrați, pe cări trebuie să le înfrunșcă cineva pentru a putea fi numit notar public;

Având în vedere că legiuitorul în acelaș capitol în art. 6 al legii XXXV: 1874, arată și formele ce trebuiesc ținute (concurs și avizul baroului notarilor publici), pentru ca solicitantul care înfrunște condițiunile generale de capacitate, să poată fi numit în postul de notar public;

Considerând că din nici un text de lege nu rezultă că legiuitorul a înțeles să considere substanțiale numai condițiunile referitoare la capacitatea solicitantului, iar nu și cele privitoare la formalitatea numirii, ci din contra înglobându le în acelaș capitol a înțeles să le considere asențiale atât condițiunile referitoare la capacitatea solicitantului cât și formalitățile ce trebuiesc îndeplinite de Ministerul Justiției, cu ocaziunea complectării postului de notar public;

Asfel fiind Curtea de Apel hotărând că numai condițiunile referitoare la capacitatea celui ce solicită un post de notar public sunt substanțiale a făcut o greșită interpretare a art. 6 din legea XXXV: 1874 așa că motivul de recurs fiind fondat urmează a fi admis;

În fond:

Având în vedere că Curtea de Apel constată în fapt că ministerul de Justiție din decizia No. 40196 din 31 Maiu 1927 a numit în postul de notar public la Turda pe Dr. I. Olteanu fără a fi cerut în prealabil avizul baroului notarilor publici și fără să fi ținut concurs după cum prevede art. 6 din legea XXXV: 1874;

Având în vedere că această decizie a Ministerului de Justiție a fost dată cu înlăturarea complectă a unor formalități prevăzute de lege în mod imperativ, Ministerul de Justiție prin decizia No. 49782/927, atacată în contencios, a putut să revină asupra acestei decizii și să anuleze numirea intimatului Dr. I. Olteanu;

Că deci recursul fiind fondat urmează a fi admis în fond respingând acțiunea în contencios a intimatului ca nefondată.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul. (Cas. III. No. 212/928)

• • •

Silvic. Dacă jandarmii pot constata delictele silvice. Din combinarea art. 77 și 81 cod. silvic, delictele și contravențiunile silvice se constată de agenții silvici.

Niciun text de lege nu prevede că jandarmii au dreptul de a urmări delictele și contravențiunile la codul silvic.

Dacă art. 58 din codul silvic, pe lângă agenții silvici ai Statului și pe cei recunoscuți ca atare de Minister, enumără în aliniatul bși pe toți funcționarii administrativi și agenții forței publice, acest text însă are de obiect de a determina numai cari sunt funcționarii însărcinați de a face poliția silvică în pădurile supuse regimului silvic, ceea ce rezultă din însuș aliniatul prim al articolului, însă, de aci nu se poate deduce că ei au și dreptul de a constata și urmări infracțiunile prevăzute de codul silvic.

Nici după legea jandarmrie din 1908, jandarmii nu au competența de a constata infracțiunile silvice. Art. 51 și 53 din aceeași lege, cari reglementează în general competența de instrumentare și cercetare a jandarmilor rurali, au a fi privite în materie silvică limitate la dispozițiunile art. 48 singurul text din legea jandarmeriei rurale care se ocupă și reglementează atribuțiunile jandarmilor în materie silvică și anume de a da ajutor agenților silvici pentru urmărirea infracțiunilor silvice a căror constatare intră în atribuțiunile acestora.

Prin urmare, singurul text care trebuie avut în vedere în ce privește constatarea delictelor silvice, este art. 77 și 81 din codul silvic, cari, după cum s'a arătat mai sus, nu enumără decât pe agenții silvici. (Cas. II. deciziunea penală Nr. 4379, din 5 Iunie 1928.)

Convenție. Constatarea ei prin contract scris. Condițiile lăturatnice verbale cu privire la acea convenție, nu se tin în seamă. Potrivit disp. paragr. 887 c. civ. austriac, dacă se dresază un document referitor la un contract nu se vor ține de loc în seamă acele condițiuni ce se pretind că s'ar fi făcut în același timp, verbal, dar care nu se potrivesc cu actul său care ar cuprinde noi adăugiri.

Prin urmare, în speță, instanța de apel stabilizează că în actul scris între părți nu există condițiunea ca vânzare să devină perfectă numai după aprobarea ei de către autoritatea tutelară, a făcut o bună aplicare a suszsisului text de lege când, față de acest act scris, n'a luat în considerare afirmațiunea părților cu privire la existența acestei condițiuni verbale, care constituie o adăugire la suszsisul act. (Cas. I, dec. 210 din 31 Ianuarie 1923.)

Prestațiuni periodice. Rectificarea cuantumului față de noile circumstanțe ivite. În ce cazuri se admite. Teoria imprevizibilității nu a fost consacrată de legiuitorul român. Paragr. 413 pr. civ. din Transilvania, prevăzând că în caz când cineva este obligat prin sentință definitivă la îndeplinirea unei prestațiuni scadente în viitor, orice persoană interesată poate cere instanței, dacă circumstanțele pe baza cărora a dat sentința s'au schimbat în mod esențial, să rectifice cuantumul sau durata prestațiunii în raport cu noile circumstanțe — se referă numai la cazul când sentința ce obligă la îndeplinirea unei prestațiuni scadente în viitor, a fost dată pe baza paragr. 131 pr. civilă.

Paragr. 131, vorbind despre rente sau alte prestațiuni periodice scadente în viitor, vizează numai pe acele care sunt „independente de contra prestațiuni”, deci nu sunt echivalentul unui sacrificiu din partea beneficiarilor.

În speță, renta viageră datorită reclamantului de către pârâș reprezintă o parte din prețul de vânzare stipulat în favoarea vânzătorilor și soșie, prin contractul de vânzare cumpărare intervenit între părți, o parte din contra prestațiunea datorită de pârâș vânzătorilor în virtutea unui contract oneros în sensul paragr. 921 c. civ., urmează că greșit și cu violarea § 131 pr. civ. din Transilvania, Curtea de Apel a făcut în cauză aplicațiunea paragr. 413 pr. civ. care, precum s'a arătat, se referă numai la acele rente ce sunt independente de contra prestațiuni.

Astfel fiind, deoarece contractul de vânzare cumpărare, fiind necontestat că este valabil, constituie legea părților privitor la întreg cuprinsul său, deci și la renta viageră în discuțiune: și apoi, deoarece legiuitorul român nu a edictat o lege de imprevizibilitate, care să fixeze o normă obligatorie în raport cu variațiunile valutare, în privința plăților de bani datorite pe bază de convențiuni și scadențe în viitor urmează că instanța de apel trebuia să respecte contractul dintre părți și să recunoască reclamantului dreptul numai la renta viageră prevăzută în contract, respingând prin consecință acțiunea reclamantului pentru urcarea rentei. (Cas. I, dec. 428 din 22 Februarie 1928.)

• • •

Testamente verbale. Condiții de valabilitate. Aplicațiune. Paragr. 15 al legii XVI din 1876 în vigoare în Transilvania, prevede că pentru a fi valabil un testament verbal trebuie, între altele, ca testatorul să declare înaintea martorilor că voește să considere ca testament verbal declarațiunea făcută de el cu privire la averea sa.

De alți parte paragr. 19 din aceeași lege arată în mod formal că dacă dispozițiunea de ultimă voință făcută de către testator pentru a fi redactată în scris nu îndeplinește condițiunile de formă prescrise pentru testamentele private scrise, atunci dispozițiunea de ultimă voință va putea totuși să constituie un testament verbal dacă satisface condițiunile cerute pentru astfel de testament și testatorul și-a exprimat respicat voința că declarațiunea sa să se considere de testament verbal.

În speță, Curtea de apel constată că defuncta, contrar textelor de lege citate, nu și-a exprimat în mod categoric voința sa să fie considerată testament verbal declarațiunea făcută de dânsa că lasă întreaga avere recurrentului.

Această constatare rămâne definitivă și nu mai poate fi cenzurată în recurs, deoarece, fiind sprijinită pe examinarea amănunțită a depozițiunilor făcute de martorii audiași în cauză, nu este criticată pe motiv de omisiune esențială, denaturare de probe sau eroare gravă de fapt, și apoi, în principiu constatările de fapt sunt chestiuni de atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Astfel fiind, Curtea de apel a făcut o justă aplicare a paragr. 15 și 19 din legea XVI dela 1876 hotărând, că dispozițiunea de ultimă voință a defunctei nu poate fi considerată testament verbal. (Cas. I, dec. 281 din 8 Februarie 1928.)

• • •

Recursul în materie penală. Unde se declară? Art. 431 pr. pen. ardeleană. După art. 431 proc. penală în vigoare în Ardeal, precum și potrivit art. 388 proc.

pen. aplicabil conform art. 32 nov. proc. pen. și în materie de recurs în Casație, recursul în Casație îndreptat contra deciziei Curții de Apel, trebuie declarat la acea instanță după pronunțarea hotărârii dacă hotărârea a fost dată în contradictor, iar dacă ea a fost pronunțată în lipsă, recursul se va declara la prima instanță.

Prin urmare, în speșă recurentul în loc să se conformeze dispozițiilor citatului articol, a introdus recursul său direct la această înaltă Curte, prin petițiunea sa înregistrată la Nr. 18792 din 3 Noiembrie 1927; acest recurs este neregulat introdus. (Cas. II, dec. penală 3486 din 11 Mai 1928.)

Imprumutul de război austro-ungare. Pfața lor nu a căzut în sarcina statelor succesoare. Credite acordate particularilor de către Bănci pentru facerea acestor împrumuturi. În ce mod vor fi valorificate. După tratatele de pace împrumuturile de război austro-ungare necăzând în sarcina statelor moștenitoare de a le plăti, precum cade în sarcina lor datorită publică austro-ungară dinaintea de război această din urmă în proporția ce comisia de reparațiuni o va fi fixat, reclamarea plății acelor titluri de război nu privește acele state, ci pe statul austriac și ungar de astăzi.

Împrejurarea că statul român a semnat convențiunea prin care întocmai ca toate statele succesoare aliate din Imperiul ungar, la asupra și activul și pasivul succursalelor Băncii Austro-Ungare de pe teritoriul său, în anume condițiuni, nu justifică existența vreunui creanțe legale în contra statului român din titlurile de război lombardate sau nu la acele succursale, întrucât guvernul român când a subscris și ratificat acea convențiune a făcut rezerva formală că prin aceasta nu înțelege de a da vreo valoare împrumuturilor de război austro-ungare, care nu-l privesc și nu înțelege a le ratifica.

Fără de o asemenea rezervă formală din partea guvernului român, împrumuturile de război ale resortisanților din teritoriile eliberate devenite azi românești, sunt fără valoare pentru acel guvern, iar cei vătămăși prin asemenea plasamente, n'au decât, conform tratatelor să reclame guvernelor statelor austriac și ungar de astăzi spre a li desdănuși, restituindu li se sumele plătite, iar în caz de refuz să se adreseze Tribunalului arbitral mixt instiuit și în acest scop prin tratatele de pace iar nici de cum instanțelor judecătorești ordinare.

Din moment ce împrumuturile de război austro-ungare au această soartă după tratatele în vigoare și după situația specială urmează dela sine că, dacă reclamanta ce a plasat, pentru înțamași sume de bani în asemenea titluri vrea să și le recapele ori să obțină diferența dintre valoarea lor și quantumul lombardului ea n'are alt drept decât numai pe acela ca să se adreseze guvernului austriac sau ungar, care au folosit sumele pentru purtarea războiului, iar în caz de refuz să reclame sumele acelor guverne prin intermediul Tribunalului arbitral mixt.

Prin urmare în speșă, în mod legal Curtea de apel a respins acțiunea recurentei, privitoare la plata sumei derivatoare din împrumutul de război austro-ungar și lombardul aferent lor; astfel că nepuând li vorba de vreo aplicațiune a art. 459, 1484, 1371,

1373 și 1376 c. civ. recursul se respinge. (Cas. III dec. 545 din 26 Mai 1928).

...

Decizia disciplinare. Atacarea lor cu recurs. Neconstituționalitate. (Art. 103, 107 Constituție; art. 3 al. b legea contenciosului ad tiv.) Deciziile disciplinare nu constituiesc prin ele înșile nici acte de autoritate administrativă, nici acte de gestiune, ci simple acte preparatorii, atacabile pe calea Contenciosului administrativ, odată cu actul ce le perfectează. În atari împrejurări art. 3 alin. b din legea Contenciosului administrativ este constituțional. Considerentele deciziei: Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs rezultă că recurentul Gh. Holban, oficiant superior gr. III, controlor poștal la inspectoratul V. P. T. T. din Cluj, a chemat în judecată înaintea Curții de Apel din Cluj, ca instanță de Contencios administrativ, pe Ministerul Comunicațiilor, pentru a de declara de nulă deciziunea disciplinară a Comitetului de direcțiune P. T. T. Nr. 3/927, prin care i s'a retras funcțiunea sus arătată și a fi reintegrat în funcțiunea ce a ocupat; că, Curtea de Apel din Cluj, prin deciziunea cu Nr. C. III 923/927, atacată cu recursul de față, a respins acțiunea reclamantului ca inadmisibilă, pentru motivul că, potrivit art. 3 litera b, din legea pentru Contenciosul administrativ, deciziunile date de comisiunile disciplinare și declarată de Statutul funcționarilor sau alte legi, definitive și executorii, nu pot fi atacate pe cale judecătorească;

Având în vedere că Secțiunea III-a a înaltei Curți, prin deciziunea cu Nr. 356 din 4 Aprilie 1928, a respins recursul introdus de Gh. Holban, constatând că Curtea de Apel din Cluj nu a violat niciun text de lege, când a respins cererea lui în Contencios ca inadmisibilă, pe temeiul dispozițiunii din art. 3 litera b, din legea pentru Contenciosul administrativ și art. 32 din legea de organizare a P. T. T. din 1926;

Având în vedere că recurentul ridicând înaintea Secțiunii III a chestiunea neconstituționalității art. 3 litera b, și a art. 32 din legile de mai sus, acea Secțiune s trimis chestiunea în judecata Secțiunilor Unite ale înaltei Curți;

Având în vedere că recurentul susține că textele de lege, citate sunt contrarii Constituțiunii, deoarece art. 103 și 107 din Constituțiune declară de ordin constituțional atât recursul în casare, cât și calea contenciosului administrativ;

Considerând că art. 103 din Constituțiune declară numai recursul în casare de ordin constituțional iar nu și calea contenciosului administrativ;

Că, în speșă, Gh. Holban atacând cu recurs deciziunea Curții de Apel din Cluj, dată ca instanță de contencios administrativ, înalta Curte a constatat că recursul este admisibil, l'a judecat și rezolvit;

Considerând că art. 107 din Constituțiune, care se ocupă de Contenciosul administrativ și care se referă la legea lui specială, spune în principiu că cel vătămat în drepturile sale, fie printr'un act administrativ de autoritate, fie printr'un act de gestiune făcut cu călcarea legilor și regulamentelor, fie prin resua voință a autorităților administrative de a rezolva cererea privitoare la un drept, poate face cerere la instanțele judecătorești pentru recunoașterea dreptului său;

Considerând că legea pentru contenciosul admi-

nistrativ din 23 Decembrie 1925 a putut locmai pe baza principiului din art. 107 din Constituțiune să declare prin art. 3 litera b, că nu pot fi atacate pe cale judecătorească deciziunile date de consiliile disciplinare, definitive și executorii, căci aceste deciziuni nu constituiesc prin ele înșile nici acte de autoritate administrativă, nici acte de gestiune; așa că dispozițiunea din art. 3 litera b, din legea de mai sus nu violează nici un principiu constituțional;

Considerând, în ce privește chestiunea neconstituționalității art. 32 ultim aliniat din legea pentru organizarea P. T. T. din 1926, care dispune că deciziunile comisiunilor disciplinare sunt irevocabilă și executorii, că această chestiune nu poate fi ridicată și soluționată în speșă, deoarece Gh. Holban a atacat deciziunea comisiei disciplinare, prin care i se retrage funcțiunea, pe calea contenciosului administrativ înaintea Curții de Apel din Cluj, iar nu pe calea recursului în Casațiune, când numai atunci s'ar fi putut discuta dacă înlăturarea oricărei căi de atac în contra deciziunei disciplinare violează sau nu principiile din pactul fundamental;

Că astfel fiind și față cu cele ce preced, urmează a se declara numai că dispozițiunea din art. 3 litera b, din legea pentru contenciosul administrativ dela 23 Decembrie 1925, este constituțională.

Pentru aceste motive, Curtea declară constituțională dispozițiunea art. 3 din legea contenciosului administrativ, aliniatul b. (*Casația S. unite Nr. 10/928*)

Funcționar nestabil. Înaintarea sa într'un grad de funcționar stabil implică și confirmarea stabilității. În drept, înaintarea unui funcționar public într'un grad sau clasă superioară implică în mod necesar și confirmarea sa în funcțiune, întrucât el nu obținuse această confirmare în prealabil, deoarece înaintarea legal făcută este atestațiunea sau recunoașterea cea mai formală, din partea autorității, a meritelor, și capacității funcționarului, și prin urmare a îndeplinirii condițiilor pentru a fi confirmat. Având în vedere că prin decizia atacată, Curtea de Apel a anulat ca ilegală deciziunea Ministerului de Finanțe, prin care Maria Cristescu, înimată în recurs, a fost pusă în disponibilitate din funcțiunea de impiegată cl. III-a în Administrația financiară de Ilfov, și a obligat Autoritatea să o reintegreze în funcțiune:

Că, pentru a decide astfel, instanța de fond constată că numita funcționară, deși înaintată din clasa de impiegată stagieră în aceea de impiegată clasa III a și deci confirmată în mod implicit ca definitivă, obținând ca atare stabilitatea în funcțiune, totuși a fost pusă în disponibilitate fără avizul Comisiunii de disciplină, violându-se dispozițiunile art. 7 și 52 din legea Statutului funcționarilor publici și art. 48 și 49 din regulament:

Având în vedere că Ministerul a obiectat atât înaintea Curții de Apel, cât și azi în recurs, că înaintarea înimății din stagiară în clasa superioară nu i-a putut conferi stabilitatea, întrucât Comisia de propuneri pentru numiri și înaintări nu a confirmat-o mai înainte ca definitivă, în modul prevăzut de lege:

Considerând că, în drept, înaintarea unui funcționar public într'un grad sau clasă superioară implică în mod necesar și confirmarea sa în funcțiune, întrucât el nu obținuse această confirmare în prealabil,

deoarece înaintarea legal făcută este atestațiunea sau recunoașterea cea mai formală, din partea autorității, a meritelor și capacității funcționarului, și prin urmare a îndeplinirii condițiilor pentru a fi confirmat:

Că — în special — înaintarea unui impiegat stagiar în gradul de impiegat clasa III-a, nu numai că implică, dar constituie prin ea însăși o confirmare în gradul de impiegat, adică conferirea stabilității în primul grad prevăzut de lege și regulament în erarhia funcțiilor administrative:

Că, în afară de aceasta, Comisiunea de propuneri pentru numiri și înaintări, fiind deopotrivă competentă a-și da avizul atât pentru confirmarea cât și pentru înaintarea funcționarilor, este neîndoios că avizul prin care optează la înaintarea unui impiegat stagiar într-o clasă în care el se bucură de stabilitate, cuprinde în mod clar intențiunea sa de a confirma pe impiegat în gradul pe care îl are, fiind absolut inutil să se procedă la două formalități consecutive pentru săvârșirea aceluiaș act:

Considerând că, în speșă, Curtea de Apel constată că înimăta Maria Cristescu a fost trecută din clasa impiegăților stagiarilor în clasa următoare după împlinirea stagiului de un an prevăzut de lege și cu avizul favorabil al comisiei de propuneri pentru înaintări: că întrucât, prin urmare, înaintarea care a avut de efect nemijlocit confirmarea în funcțiune, s'a făcut în mod legal, cu drept cuvânt Curtea de fond a considerat pe funcționară ca definitivă și deci anulând deciziunea ministerială prin care s'a luat măsura punerii în disponibilitate fără avizul Comisiunii disciplinare, instanța de fond nu numai că nu a violat textele de lege invocate de recurent, dar a făcut o justă și exactă aplicațiune a lor:

Că dar motivul de casare fiind neîntemeiat, recursul urmează a se respinge. (*Cas. III. No. 191/928*)

Funcționar public. Acțiune în Contencios administrativ. Termen. Nepublicarea în „Monitorul Oficial” a actului de înlocuire etc. Termenul se socotește din ziua în care funcționarul a luat cunoștință. În conformitate cu art. 4 alin. II din legea Contenciosului administrativ, în cazul de înlocuire, mutare sau punere în retragere în contra legii a funcționarilor inamovibili legal numiți, cererile în Contencios se vor face în termen de 30 zile libere dela publicarea în Monitorul Oficial. De aci rezultă implicit că în cazul când decizia de mutare, înlocuire sau punere în retragere a funcționarului nu se publică în Monitorul Oficial, atunci termenul de 30 zile libere pentru introducerea acțiunii curge din ziua când funcționarul pretins vătămat a luat cunoștință de înlocuirea, mutarea sau punerea sa în retragere. Având în vedere că prin decizia Nr. C. 710/5/1926 din 31 Maiu 1927. Curtea de Apel din Târgu-Mureș a respins ca tardivă acțiunea în Contencios făcută de Ștefan Kadar contra hotărârii Nr. 252/923 a primarului orașului Târgu-Mureș și contra hotărârii Nr. 114/923 a prefectului de Târgu-Mureș, prin care numitul petiționar a fost absolvat din serviciul pe care-l avea la Primăria Târgu-Mureș:

Că, pentru a respinge acțiunea ca tardivă, Curtea de Apel constată că nu se vede când s'a comunicat reclamantului hotărârea Nr. 114—1923, dar că Prefectura a comunicat-o Primăriei la 20 Martie 1923 și

Primăria a executat-o prin absolvarea reclamantului din serviciu; de aici Curtea argumentează că reclamantul a luat cunoștință la acea dată de hotărîre, prin faptul că n'a mai făcut serviciu, sistându-i-se și salariul; că dela data când a luat cunoștință și până la introducerea acțiunii trecînd mai mult de 30 zile, Curtea conchide că acțiunea este tardivă, mai ales că nu este introdusă nici în termenul de 30 zile dela promulgarea lezei Contenciosului;

Avînd în vedere că prin motivele sale de recurs recurentul se plînge de vicierea art. 4 alin. II din legea Contenciosului, de eroare gravă de fapt și de exces de putere, susținînd în dezvoltarea motivelor că absolvarea din serviciu a avut loc încă la 17 Februarie 1923, astfel că, în urma respingerii apelului, Primăria n'a avut ce să mai execute, iar faptul că salariul a fost sistat pe ziua de 15 Martie 1923, se datorește împrejurării că atunci când a fost absolvat din serviciu (14 Februarie), primise salariul pînă la 15 Martie; Că deci — susține recurentul — nefiind comunicată decizia Prefecturii decît cu câteva zile înainte de introducerea acțiunii, urmează a se considera acțiunea ca introdusă în termen și a se judeca în fond;

Avînd în vedere că din decizia supusă recursului se constată că recurentul de azi a făcut cererea sa în Contencios, pe baza art. 4 alin. II din legea Contenciosului administrativ;

Considerînd însă că în conformitate cu acest text de lege, în cazul de înlocuire, mutare sau punere în retragere în contra legii a funcționarilor inamovibili legal numiți, cererile în Contencios se vor face în termen de 30 zile libere dela publicarea în Monitorul Oficial;

Că de aici rezultă implicit că în cazul când decizia de mutare, înlocuire sau punere în retragere a funcționarului nu se publică în Monitorul Oficial, atunci termenul de 30 zile libere pentru introducerea acțiunii curge din ziua când funcționarul prelinș vătămât a luat cunoștință de înlocuirea, mutarea sau punerea sa în retragere;

Considerînd că în speșă Curtea de Apel constată din actele dela dosar și motivează că recurentul a luat cunoștință de absolvarea sa din serviciu pe ziua de 20 Martie 1923, când i s'a sistat și leafa;

Că întrucît cererea în Contencios a fost introdusă abia la 21 Septembrie 1926, adică mult peste termenul de 30 zile prevăzut de art. 4 alin. II mai sus citat, cu drept cuvînt și fără a viola vreun text de lege sau a comite vreun exces de putere sau eroare gravă de fapt, Curtea de Apel a respins acțiunea ca tardivă;

Că așa fiind, motivele de casare sunt nefondate, iar recursul urmează a fi respins ca atare. (Cas. III Dec. N. 364/1928.)

* * *

Contencios administrativ. Daune cominatorii. Termenul de 15 zile dela comunicarea deciziei. Scopul fixării acestui termen. Termenul de 15 zile a fost fixat prin

art. 7 din legea Contenciosului administrativ, în vederea îndeplinirii formalităților necesare și a accelerării lor, spre a nu se temporiza sub diferite pretexte executarea deciziei și a se face astfel iluzoriu dreptul funcționarului care a câștigat. Prin urmare, nu este suficient ca înăuntrul acestui termen să se procedă numai la măsuri preliminare de executare, ci trebuie să se execute în mod desăvârșit dispozițiunile deciziei. Avînd în vedere că deciziunea acestei Inalte Curți Nr. 533 din 9 Martie 1925, prin care se recunoaște recurentului Dr. I. oana dreptul de a fi pensionat conform art. de lege LXV din 1912, iar pînă la înmănarea deciziei definitive de pensionare obligă Ministerul de Interne să-i plătească salariul avut în ultima lună de serviciu activ, a fost comunicată Ministerului de Interne în ziua de 2 Noembrie 1926; că dela această dată trecînd mai mult de 15 zile fără ca Ministerul să fi executat deciziunea, recurentul prin petițiunea înregistrată la Nr. 008862 din 13 Maiu 1927 a cerut, în conformitate cu dispozițiunile art. 7 din legea pentru Contenciosul administrativ, ca Ministerul să fie obligat la daune de câte 500 lei pentru fiecare zi de întârziere pînă la executarea deciziei sus amintite;

Avînd în vedere că în instanță reprezentantul Ministerului de Interne arată că întârzierea executării se datorește diverselor formalități ce au trebuit să fie îndeplinite în legătură cu pensionarea recurentului, deoarece conform legiurilor din Transilvania achitarea salariului este în funcție de recunoașterea dreptului la pensie;

Considerînd că din cuprinsul art. 7 din legea pentru Contenciosul administrativ, reiese că din moment ce termenul de 15 zile dela comunicarea deciziei a expirat, fără ca deciziunea să fie executată, funcționarul este în drept să ceară și să obțină daune pentru fiecare zi de întârziere, iar autoritatea nu se poate sustrage dela această sancțiune decît probînd că a executat deciziunea Curții de Casație înăuntrul termenului de mai sus, fie reintegrînd pe funcționar, fie plătiindu-i salariul la care a fost obligat, cum era în speșă;

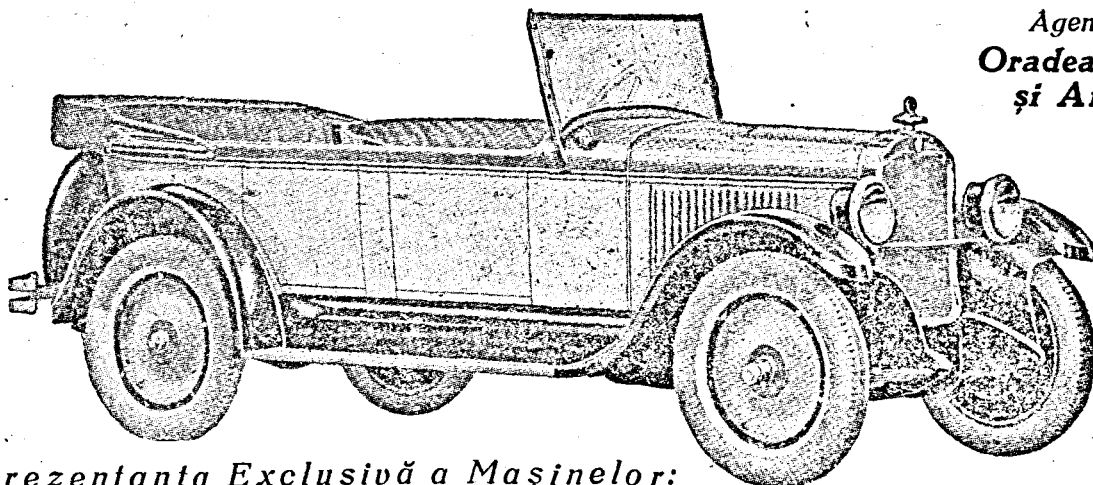
Considerînd că termenul de 15 zile a fost fixat de legiutor tocmai în vederea îndeplinirii formalităților necesare și a accelerării lor, spre a nu se temporiza sub diferite pretexte executarea deciziei și a se face astfel iluzoriu dreptul funcționarului care a câștigat;

Că prin urmare, nu este suficient ca înăuntrul acestui termen să se procedă numai la măsuri preliminare de executare, ci trebuie să se execute în mod desăvârșit dispozițiunile deciziei;

Avînd în vedere că în speșă se constată că în cele 15 zile dela comunicarea deciziei Nr. 533/925, Ministerul nu a executat această deciziune, în asemenea caz cererea de daune este întemeiată și Ministerul de Interne urmează să fie obligat, potrivit citatului articol din legea pentru Contenciosul administrativ, la câte 500 lei pentru fiecare zi de întârziere, cu începere dela 18 Noembrie 1926 și pînă la executarea deciziei acestei Inalte Curți amintite mai sus. (Cas. III Nr. 495 bis din 17 Mai 1928.)

»NOËL«

SUCURSALA: TIMIȘOARA BULEVARDUL REGINA MARIA 8.

Agenții:
Oradea-Mare
și Arad

Reprezentanța Exclusivă a Mașinilor:

BUICK ȘI OLDSMOBILE

în permanență stoc

JILESCU

CLUJ

STRADA REGINA MARIA

16

Automobile
Accesorii
Uleiuri
Autogarage
Cauciucuri
Benzină

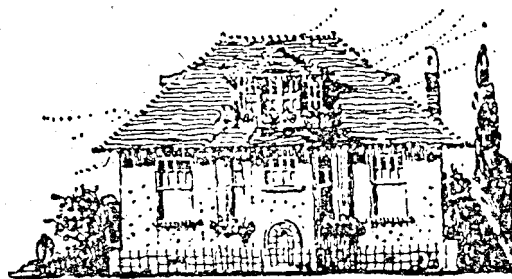
TELEFON.
7-63

»FENIX«

Societate Anonimă
Română de Asigurări

București

Str. Bis. Enei Nr. 10

Oferă asigurări populare de capitalizare
pe 10 și 15 ani combinate cu construcțiuni
de case plătibile în rate timp de 20 ani.

Ce caută
agenți serioși, în Ardeal, contra
comision.